

[Jepsen Christensen.]

saadan og saadan, men det, der er sket med Hensyn til Sønderjylland, er, at man har erkendt Virkningerne af, at den danske Stat garanterer for 22 225 000 Kr., anbragt i sønderjyske Landbrugsejendomme, og tillige direkte har udlaant 11 888 000 Kr., saa at Staten altsaa er Kreditor i de sønderjyske Landbrugsejendomme for et saadant Beløb, idet Staten med Hensyn til sine Garantiforpligtelser og sin Stilling som Laangiver over for sønderjyske Landbrugsejendomme har taget ganske den samme fornuftige Stilling, som mange Kautionsister tager, naar de siger: Vi betaler hellere selv Renten en Overgang, indtil vi ser, om Tiderne bliver saaledes, at der kan føres Bevis for, at Prioriteterne ikke er tabt. Andet eller mere sker der ikke med Hensyn til de 34 Mill. Kr., der er anbragt i de sønderjyske Landsdele. Og med dette Udtryk „andet eller mere“ mener jeg slet ikke, at det ikke er meget værdifuldt, hvad der sker, tværtimod, jeg mener virkelig, det er meget værdifuldt; men jeg mener tillige, at der heri ligger en Erkendelse fra Statens Side af Virkeligheden, som den er. Nu ved jeg godt, den højtærede Landbrugsminister vil sige, at ud over det, jeg har nævnt, er der et Beløb, vi har givet Rentetilskud til, og det er rigtigt; Beløbet andrager 3 889 000 Kr., og det direkte Tilskud fra Staten i Penge er aarlig 117 848 Kr. Det er hele det Beløb, man yder ud over det, man selv er Laangiver eller Kautionsist for. Naar man har ment at burde gøre det, er det nærmest paa Grund af følgende Forhold: naar en Landmand har et Laan i en Sparekasse, som ikke er et Realkreditlaan, Staten garanterer for, men et Laan af Sparekassens egne Midler, kan han ikke faa Rentetilskud, men den, der faar et Realkreditlaan i den samme Sparekasse paa samme Prioritetsomraade, faar Rentetilskud, og af Ligelighedsgrunde har man ikke ment at kunne undgaa at tage de faa Millioner med, her er Tale om. Men dette Forhold kan ikke skabe Præcedens for, at vi skulde gaa med til Rentetilskud i hele det øvrige Land.

Formanden: Det ærede 8de Medlem for 2den Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Johs. Clausen: Spørgsmaalet her er jo ikke just et rent Skattespørgsmaal, men Spørgsmaalet er, om en Skattelettelse betyder noget i Forhold til det Rentetilskud, her er foreslaaet. Jeg vil hævde, at netop for det Udsnit af Landbruget, som sidder

daarligst i det, og som kan komme ind under Loven, betyder en Lettelse af Ejendomsskatterne i Forhold til andre Erhverv her i Landet meget mere end det foreslaaede Rentetilskud, og der er ikke ført Bevis i modsat Retning.

Den højtærede Landbrugsminister spurgte, hvorfor da Venstre-Sogneraadene ude over Landet ikke havde gennemført en rimeligere Ejendomsskat igennem de Aar, de har haft Styret. Det er rigtigt nok, at der har været mange Sogneraad, hvor mit Parti har haft Flertallet, men den højtærede Minister ved jo godt, at en meget væsentlig Del af Ejendomsskatterne er Amtsskatter, og de er knyttet fast til Ejendommen og lignes alle sammen derpaa. Og for Sognekommunernes Vedkommende er Forholdet det, at stadig stigende Byrder af Lovgivningsmagten lægges over paa Sognekommunerne, og denne Byrde kan ikke lattes uden i Forbindelse med en Lettelse over Staten af de Byrder, som retmæssigt hører hjemme dér. Et Ændringsforslag, som deler Sol og Vind lige, og som gaar ud paa, at hvad der paalignes af Staten, maa Staten bære, og det, som paalignes af Kommunerne, maa Kommunerne selv bære, vil komme til at foreligge her i Tinget en af de nærmeste Dage. Jeg vil da haabe, at det møder velvillig Forstaaelse ud fra de Betragtninger, som er gjort gældende. Jeg vil dog ikke tænke mig, at det ærede 4de Medlem for 2den Kreds og Landbrugsministeren, naar Ejendomsskatterne i de sidste 4 Aar, efter at vi har faaet den ene Kriselov efter den anden, er steget med ca. 20 Mill. Kr., ønsker, at vi skal fortsætte med stadig stigende Ejendomsskatter for Landbrugs-erhvervet.

Formanden: Det ærede 4de Medlem for 6te Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Korsgaard: Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds talte om det Offer, som hans Standsfæller havde bragt for at skaffe Kornavlernerne en noget højere Pris for deres Korn. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem var stolt af Kornloven i Fjor. Jeg indrømmer, at det ærede Medlems Standsfæller ved denne Lov ikke var Regeringens Kælebørn i slet saa høj Grad, som de plejer at være, men det mindre Landbrug fik ogsaa ved Loven en vis Erstatning, dels gennem Kornpuljen, dels gennem Svinekort. Det ærede Medlems Udtalelser beviser netop, hvor sande mine Udtalelser var, idet de viser, at det mindre Landbrug ikke er i